

VER ONDER MIJ

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Dana Romina Tietjen, 2017

Isis van der Sluis

Montessori Lyceum Rotterdam

Hij staat er weer. Hij kijkt naar mij op en weet niet dat ik ook naar hem kijk. Ver onder mij staat hij op een muurtje. Ik schijn mijn licht op de met klimop bedekte, bakstenen muur achter hem. Hij staat daar elke avond, als iedereen al in zijn bed ligt en de stad donker en stil is. Elke nacht kijkt hij naar boven, naar mij, en ik naar beneden, naar hem. Hij draagt een blauwe joggingbroek met een spijkerjack en een donkergroene muts. In mijn licht glanst zijn mooie donkere huid. Overdag zie ik hem niet maar ik weet dat hij op straat leeft.

Vorig jaar, toen hij er voor het eerst stond, hilde hij. Ik wist dat hij bijzonder was, niet als de anderen daar. Wat er precies met hem gebeurd was, wist ik niet, maar ik wist wel dat ik hem wilde helpen.

Inmiddels ken ik ook zijn routine. Nadat hij een tijdje naar me heeft gekeken, gaat hij op zoek naar een plek om te slapen. Deze nacht staat hij er korter dan normaal. Hij springt van het muurtje en begint te lopen. Eerst probeert hij de nachtopvang, maar die is al vol. Dikke grijze wolken waaien tussen mij en de stad, het begint te regenen. Hij gaat op zoek naar een droge plek, kijkt onder bruggen en in het park, maar niks is droog of nog niet bezet. Hij kent niemand van al die anderen zoals hij. Als hij bij een klein bruggetje aan de rand van het park komt, vindt hij eronder een goede slaapplek.

Tussen de dikke wolken blijf ik naar hem kijken als hij gaat liggen.

Nadat hij net in slaap is gevallen, nadert een man. Hij merkt het niet. De man komt dichterbij. Hij heeft een opgerolde deken onder zijn arm en in zijn hand heeft hij een blauwe Albert Heijn tas. De man begint te schreeuwen dat dit zijn plek is en geeft hem een schop. Hij schrikt wakker en rent weg, maar waar moet hij nu heen? Kon ik hem maar beschermen. Kon ik hem maar een veilige plek geven. Had ik op de een of andere manier maar een verbinding met hem. Maar ik kan alleen 's nachts de donkere stad een beetje verlichten.

Hij loopt en loopt, op zoek naar een plekje, maar vindt die niet. Midden in de stad, gaat hij zitten op een bankje aan een gracht. Op de straat aan de overkant rijdt een auto langs, hij kijkt hem na. Het is een van de laatste, de andere staan al stilletjes geparkeerd. Dan kijkt hij weer naar boven, naar mij, en ik naar beneden, naar hem. Dit keer, begint hij te praten: 'Lieve maan, mijn enige vriend, help mij, alsjeblieft.'